

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Danielis Huetii Demonstratio Evangelica

Huet, Pierre Daniel

Parisiis, 1679

VI. Tertium argumentum. Miracula Vespasiano & Hadriano afficta
expenduntur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-16260

pararet exire, magnis eorum territus latratibus sacri nominis oblivisceretur: horum igitur gnarum Jesum descripsisse nomen in membrana, eamque vulnere deinde facto cruri insuisse: sicque egressum Templo, membrana extracta oblitum nomen iterum didicisse, & ejus ope tot deinde prodigialis virtutis opera edidisse. Placet enimvero hæc Judæorum confessio, non præstigijs, aut incantationibus, non Dæmonum ope, sed divini nominis virtute miracula Jesum patrasse. Verum æquem nobis narrationis hujus testem dabunt? quis lapidis hujus, & descripti in eo divini nominis? quis canum ænoorum latrantium? an Libros sacros? an Josephum, qui Templum, & quidquid Templo memoratu dignum inerat, accurate recensuit? minime sane. Quis sacri nominis saxo insculpendi auctor fuit? an Salomon? quæso cur Salomon, aut quicumque rei artifex fuit, arte ipsæ sua usus non est, & nullis miraculis inclaruit? cur non Sapientes ipsi canum æreorum fabricatores, *Σαμαθουρμη* virtute, in gentis suæ salutem, Urbisque ac Templi tutelam usi sunt? Helenam illam, qua regnante id contigisse ferunt, Adiabænorum reginam fuisse sciendum est, Monobazi uxorem, Izata matrem, quæ suscepta Judæorum religione venit Hierosolyma, maximisque beneficiis affecta gente, & clarissimis in regione excitatis monumentis, perpetuam apud eos nominis sui memoriam reliquit. Cum autem post Agrippæ regis obitum, vel ipsidem circiter temporibus sacros Judæorum ritus sequi instituerit, ac deinde etiam Hierosolymam sit profecta, facile intelligitur Claudio imperante hæc evenisse, quod optime vidit R. Azarias in Meor enajim, proindeque insignem esse Rabbiorum *אויסורישות*, qui horum temporum æqualem Jesum faciunt. Quo etiam commentu hujus vanitas deprehenditur.

VI. Postremo ad extenuanda Christi Jesu prodigia, alia afferuntur ab Ethnicis, aut impijs edita: de quibus univèrse dici potest, vel conficta esse & commentitia, vel magica arte, ac præstigijs facta. Mirifica illa quidem Vespasiani opera, quibus cæco cuidam visum restituisse, & alium manu ægrum sanasse fertur, à subdolis Ægyptiorum artibus videntur profecta, inter quos acta res est. Fama acceperant illi, fortasse à Judæis, quorum multitudo ingens erat Alexandria, Josephum sacra quædam oracula Vespasiano accommodasse, quemadmodum alibi diximus, quæ in Judæorum Messiam conveniebant. His ne quid in adulatoria arte concederent Ægyptii, Deum facere, divinæ virtutis opera ipsi affingendo, voluerunt, quem Judæi Messiam fecerant. Cum ergo inaudissent Jesum, qui Messias habebatur à plerisque, cæcum illito oculis sputo sanasse, & claudos ac debiles morbo liberasse, duos in eum cultum subornant, quasi ille manu, hic oculis captus esset. Tabe oculorum notum hunc fuisse scribit Tacitus: quibus notum? an Vespasiani comitibus recens illuc appulsis? haudquaquam certe, sed Ægyptiis commentu artificibus, qui falso id testificabantur. *Vespasianus primo irrideat, aspernari: verba sunt Taciti; quippe fraudem & palpum sentiens: tandem vocibus adulantium in spem induci; medicis præsertim rem fieri posse suadentibus, quippe doli fortasse conscis; cum dicerent Huic non esse exesam vim luminis, & redituram, si pellerentur obstantia: illi elapsos in prævarum artus, si salubris vis adhibeatur, posse integrari. Agnoscis, Lector, simulatos morbos, quales illi sunt mendicorum æriscatorum, qui ad movendam misericordiam ægrorum habitu sese componunt. Re intellecta Vespasianus falsis morbis falsam medicinam adhibuit, alterius calcata manu, insputatis alterius oculis. Ergo mirabile non est, quod addit Tacitus: Utrumque qui interfuerit nunc quoque memorant, postquam nullum mendaciu pretium. Rem geri visam fuisse non negamus, gestam fuisse negamus. Alium præterea dolum Imperatori instruxerunt: Serapeum adeunti visum pone tergum adesse Basilides, unus è primoribus Ægyptiorum, qui tunc morbo implicitus octoginta millium itinere aberat. Nempe hominem aliquem corporis filo Basilidis consimilem in sanum clam inductum Imperatori admovent, ut ex Basilidis nomine regni omen caperet, visumque statim subducunt. At de Christo Jesu similes strophas, fucosque suspicari non possumus: nam quis viro tenui & obscuro ad fraudem, mimumque subfervire in animum induxisset? quis fallaciæ fructus? quam facile à magistratibus suspiciosus, ac invidis, & Jesum exosis fraus omnis relecta fuisset? an in hominibus valetudinis incertæ ac dubiæ? an in cæcis, quibus non exesa esset vis luminis? imo, in eo quem captum esse oculis ab ipso ortu parentes, vicini, populus universus sciebat, in mortuo jam fœtente. Igitur non Judæi, non Ethnicis miraculis Jesu fidem derogare audent.*

Simili arte febrilaborantem Hadrianum, & vitæ peræsum, ac manus sibi inferre volentem aggressus est Antoninus: mulierem induxit, quæ in somnis monitam se diceret brevi convalesceret Hadrianum, atque id Imperatori renuntiare jussam; quod cum non fecisset, esse cæcatam, iterum deinde jussam esse eadem facere, & genua ipsius osculari; quod si fecisset, visum esse recepturam; paruit demum illa, & oculos aqua, quæ in fano erat, ablutos recepisse se finxit. Subornavit Antoninus & Pannonium

Tertium argumentum. Miracula Vespasiano & Hadriano afficta expendantur.

Tacit. Hist. lib. 4. 12.

Spart. Hadr.
cap. 25.

Plut. Pyrrho.

quemdam, cæcum natum, qui febrientem Hadrianum tangeret; quo factò sanatum utrumque. His commemoratis subjicit Spartianus: *Quamvis Marius Maximus hac per simulationem facta commemoret. Quibus opportune monemur, quid de suppositiciis his Hadriani miraculis æstimare debeamus. Quid quod & hominum quorundam ea est invocatio, seu potius idoneitas, ut certos aliquos morbos contactu sanare possint: quale est quod de Hiberno quodam & literis & sermone multorum nuper ad nos ex Anglia perlatum est: & quod de Pyrrho narrat Plutarchus, ἀλλυγιῶν ἄρας sanasse, pede dextro visceribus supinorum leviter impresso. At non certos aliquos, verum omnis generis languores Jesus Dominus sanavit.*

CAPUT XL.

Jesus cæcis visum restituit.

PSALM. 145. 8. Dominus illuminat cæcos.
Ila. 29. 18. Et audient in die illa surdi verba libri, & de tenebris & caligine oculi cæcorum videbunt.

Ila. 35. 4, 5. Deus ipse veniet, & salvabit vos: tunc aperientur oculi cæcorum.

Ila. 42. 6, 7. Et dedi te in fœdus populi, in lucem gentium, ut aperires oculos cæcorum.

Ila. 42. 16, & seq. Et ducam cæcos in viam quam nesciunt, & in semitis quas ignoraverunt ambulare eos faciam: ponam tenebras coram eis in lucem, & prava in recta.
Sardi audite, & cæci intuemini ad videndum.

MATTH. 9. 7, & seq. Et transiit inde Jesus, secuti sunt cum duo cæci, clamantes & dicentes, Misereere nostri, fili David. Cum autem venisset domum, accesserunt ad eum cæci: & dicit eis Jesus, Creditis quia hoc possum facere vobis? Dicunt ei, Domine. Tunc tetigit oculos eorum, dicens, Secundum fidem vestram fiat vobis. Et aperti sunt oculi eorum. Et Matth. 20. 30. Marc. 10. 46, & seq. Luc. 18. 35, & seq.

Matth. 11. 4, 5. Et respondens Jesus ait illis, Euntes renuntiate Johanni quæ audistis & vidistis: cæci vident. Et Luc. 7. 18, & seq.

Matth. 12. 22. Tunc oblatus est ei Demonium habens, cæcus & mutus, & curavit eum, ita ut loqueretur & videret. Et Luc. 11. 4.

Matth. 15. 30, 31. Et accesserunt ad eum turbae multae, habentes secum mutos, cæcos, claudos, debiles, & alios multos; & projecerunt eos ad pedes ejus, & curavit eos: ita ut turbae mirarentur videntes mutos loquentes, claudos ambulantes, cæcos videntes.

Matth. 21. 14. Et accesserunt ad eum cæci & claudi in Templo, & sanavit eos.

Marc. 8. 22, & seq. Et veniunt Bethsaidam, & adducunt ei cæcum, & rogabant eum ut illum tangeret; & apprehensa manu cæci eduxit eum extra vicum; & expuens in oculos ejus, impositis manibus suis, interrogavit eum si quid videret: & aspiciens ait, Video homines velut arbores ambulantes. Deinde iterum imposuit manus super oculos ejus, & cepit videre: & restitutus est, ita ut clare videret omnia.

Luc. 4. 17, & seq. Et traditus est illi liber Isaiæ propheta: & ut revolvit librum, invenit locum ubi scriptum erat, Spiritus Domini super me, propter quod unxit me, evangelizare pauperibus misit me, sanare contritos corde, predicare captivis remissionem, & cæcis visum. Cepit autem dicere ad illos, Quia hodie impleta est hæc scriptura in auribus vestris.

Luc. 7. 21. In ipsa autem hora multos curavit à languoribus, & plagis, & spiritibus malis & cæcis multis donavit visum.

Joh. 9. 6, 7. Hæc cum dixisset, expuit in terram, & fecit lutum ex spuo, & linit in-